

γαιδουρομούλιν τό, ἀμάρι. γαουρομούλιν Κύπρ.
 Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. γαιδουρόμουλα.
 Μικρὰ γαιδουρόμουλα, ὁ ἰδ.

γαιδουρομούρης ἐπίθ. πολλαχ. γαιδ'ρουμούρ'ς
 πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἄδουρομούρης Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
 γαιδουρόμουρος Χίος. γααρομούρης Κῶς κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ μούρη.
 Ὁ ἔχων μούρη, πρόσωπον ὡς τὸ τοῦ ὄνου, ἤτοι
 ἐπίμηκες πρὸς τὰ κάτω, καὶ γενικώτερον ἄσχημος, δύσ-
 μορφος. Συνών. γαιδουροκάτηνος, γαιδουρομάσελ-
 λος, γαιδουρομούρης 1, γαιδουρομούτσουνος 1,
 γαιδουροπρόσωπος.

γαιδουρομούτρη ἐπίθ. Ζάκ. Πελοπ. (Παππούλ.) κ. ἄ.
 Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ μοῦτρο ἢ ἐκ τοῦ οὐσ.
 γαιδαρόμουτρο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ης.

1) Γαιδουρομούρης, ὁ ἰδ., Ζάκ. 2) Μεταφ. ἀναι-
 δής, ἀγροϊκος, ἀναίσχυντος Ζάκ. Πελοπ. (Παππούλ.)
 Συνών. γαιδουρομούτσουνος 2, γαιδουροπρόσωπος.
 Πβ. γαιδουρόμουτρο 2.

γαιδουρόμουτρο τό, σύνθηθ. γααρόμουτρο Κῶς κ. ἄ.
 Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ μοῦτρο.

1) Μετων. ἄνθρωπος γαιδουρομούρης, δύσμορφος.
 2) Μετων. ἄνθρωπος ἀναιδής, ἀναίσχυντος.
 Πβ. γαιδουρομούτρη.

γαιδουρομούτσουνος ἐπίθ. Λεξ. Αἰν. γαιδ'ρου-
 μούτσ'νους Μακεδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ μουτσούνα.
 1) Γαιδουρομούρης, ὁ ἰδ. 2) Γαιδουρομού-
 τρης 2, ὁ ἰδ.

γαιδουρόμυγα ἢ, σύνθηθ. γαδουρόμυγα πολλαχ.
 ἄδουρόμυια Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γαδαρόμυια Σίφν. γαα-
 ρόμυια Κάρπ. γααρόμυγα Κῶς.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ μυῖγα.
 Ἐντομον τοῦ γένους τῶν ταβανιδῶν (tabanidae) τῆς
 τάξεως τῶν διπτέρων (díptera) κεντῶν ἐνοχλητικῶς τοῦς
 ὄνους ἐνθ' ἄν.: Ὡσὰ γὰ τὸν ἤπιασε ἢ γααρόμυια καὶ κό-
 φτει ἄνω κάτω (κόφτει=γυρίζει, περιφέρεται) Κάρπ.

* **γαιδουρονέρι** τό, γαουρονέρι Κᾶς.
 Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ νερό.
 Ὑδωρ βαρυστόμαχον: Ἄσμ.
 Βρέξε, Θεέ μου, χλότισε τοὶ ἄς εἶν' τσαὶ καλοτσαίρι
 τσαὶ πρήστη-ν ἢ τσοιλία μου πὸν τὸ γαουρονέρι.

* **γαιδουρόνους** ἐπίθ. γαδαρόνους Λεξ. Πόππλετ.
 γαουρονοῦς Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ νοῦς.
 Δυσμαθής, δύσνους. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαιδουροκέ-
 φαλος 1.

γαιδουρόνυχο τό, ἀμάρι. γαιδουρόσ'χου Στερελλ.
 (Ἀράχ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ νύχι.
 Τὸ νύχι, ἢ ὀπλή τοῦ ὄνου.

γαιδουρόξυγγο τό, Πελοπ. (Βαμβακ.)
 Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ ξύγγι.
 Τὸ λίπος τοῦ ὄνου.

γαιδουροουρά ἢ, ἀμάρι. γαιδουροουρά Πελοπ.
 (Βούρβουρ.)— Λεξ. Αἰν. γαιδουροουρά Πελοπ. (Μάν.)
 γαιδ'ρουουρά Εὐβ. (Ἄκρ.) γαουρά Κᾶς.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ οὐρά, παρ' ὃ καὶ νοουρά.
 Τὸ γαουρά καθ' ἀπλολογίαν.
 Ἡ οὐρά τοῦ ὄνου.

γαιδουροπάζαρο τό, σύνθηθ. γαιδ'ρουπάζαρον βόρ.
 ἰδιωμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ παζάρι.
 Μέρος πωλήσεως καὶ ἀγορᾶς ὄνων ἐνθ' ἄν.: Φρ. Τὸν
 ἔβγαλαν 'ς τὸ γαιδουροπάζαρο (τὸν κατήσχυναν διὰ τὰς
 αἰσχροὺς πράξεις του, ἐκ μεταφ. τῶν διαπομπουμένων ἐπὶ
 ὄνου) πολλαχ.

γαιδουροπαιδεμένος ἐπίθ. Μ'Εγκυκλ. (λ. γαι-
 δουρο-).

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ τοῦ παιδεμένος μετοχ.
 τοῦ ρ. παιδεύω.

Ὁ οἶονεὶ ὡς ὄνος πεπαιδευμένος, ὡς ὄνος ἀνατεθραμ-
 μένος, ἀγροϊκος, βάνουσος, χυδαῖος. Συνών. γαιδου-
 ρομαθημένος.

γαιδουρόπαιδον τό, Πόντ.
 Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ παιδίν, δι' ὃ ἰδ. παιδί.
 Ὁ οἶονεὶ παῖς ὄνου, ὑβριστικῶς.

γαιδουροπατελλίδα ἢ, ἀμάρι. γααροπατελλίδα
 Κάρπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ πατελλίδα.
 Εἶδος θαλασσοῦ ὄστρακοδέρμου μεγάλου καὶ σκλη-
 ροῦ μὴ τρωγομένου.

γαιδουροπατινάδα ἢ, ἀμάρι. γαδαροπατ'νάδα
 Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ πατινάδα.
 Πλήθος ὄνων.

γαιδουρόπαχνο τό, Πελοπ. (Καλάβρυτ.) κ. ἄ.
 Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ παχνί.
 Φάτνη ὄνου.

γαιδουρόπεινα ἢ, πολλαχ.
 Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ πεῖνα.

Ὑπερβολικὴ πεῖνα. Συνών. διαβολόπεινα.

γαιδουροπέτσι ἢ, πολλαχ.
 Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ πετσι.
 Δέρμα ὄνου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαιδουρέα 1.

γαιδουροπικρίδα ἢ, Πελοπ. (Μανιάκ.)
 Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ πικρίδα.

Εἶδος ἀγρίου χόρτου.

γαιδουροπιλάλα ἢ, Λεξ. Αἰν.
 Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ πιλάλα.

Τρεξιμον ταχὺ ὡς τὸ τοῦ ὄνου.

γαιδουροπιστιά ἢ, ἀμάρι. γαδαουπιστ'γά Σαμοθρ.
 Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ πιστιά.

Ἡ δερματίνη λωρίς τοῦ σάγματος ὄνου ἢ καὶ ὀρι-
 ζόντιον ξύλον, ἢ ὁποῖα περιθέουσα τὰ ὀπίσθια τῶν γλου-
 τῶν του συγκρατεῖ τοῦτο εἰς τὴν ράχιν εἰς τὸν κατηφο-
 ρικὸν δρόμον.

γαιδουροπλεύρι τό, Πελοπ. (Ἀνδρίτσ. Ὀλυμπ.)
 Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ πλεύρο ἀντὶ γαιδουρό-
 πλεύρο.

Τὸ ἡμιγόνιον ὄνου.

